

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 238/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. R. G., bytom N., zastúpenej advokátom JUDr. P. M., B., ktorou namietala porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 3, čl. 30 ods. 4 a čl. 135 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky č. 760 zo 6. júna 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. R. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2005 doručená sťažnosť Mgr. R. G., bytom N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. M., B., ktorou namietala porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 3, čl. 30 ods. 4 a čl. 135 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) zo 6. júna 2005 č. 760.

Sťažovateľka uviedla, že pred uplynutím štvorročného funkčného obdobia sudcu došlo k zmene právnej úpravy ustanovenia § 151a zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej

len „zákon o sudcoch a prísediacich“). Minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) podal návrh na vymenovanie sťažovateľky za sudkyňu bez časového obmedzenia.

Súdna rada na svojom 40. zasadnutí konanom 6. júna 2005 prerokovala návrh ministra spravodlivosti (pod bodom 2) na podanie návrhu prezidentovi Slovenskej republiky na vymenovanie sťažovateľky do funkcie sudcu bez časového obmedzenia v zmysle § 151a zákona o sudcoch a prísediacich v znení zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 185/2002 Z. z.“). Na zasadnutí súdnej rady bolo prítomných 15 členov a po prednesení vyjadrenia predsedu Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) k návrhu ministra spravodlivosti súdna rada pristúpila k tajnému hlasovaniu v súlade s čl. 30 rokovacieho poriadku. V rámci tohto hlasovania sťažovateľka získala 9 z celkového počtu 18 hlasov, čím nezískala nadpolovičnú väčšinu všetkých hlasov potrebných na prijatie uznesenia v zmysle § 6 ods. 6 zákona č. 185/2002 Z. z.

Následne súdna rada vydala uznesenie č. 760, v ktorom konštatuje, že návrh na vymenovanie sťažovateľky do funkcie sudcu bez časového obmedzenia nezískal potrebný počet hlasov. Toto uznesenie bolo sťažovateľke doručené 14. júna 2005. Následne podľa vyjadrenia predsedu krajského súdu a predsedu Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) zanikla funkcia sudcu sťažovateľke po uplynutí štvorročného volebného obdobia 27. júna 2005. Od toho dňa nie sú v rámci rozvrhu práce okresného súdu pridelené sťažovateľke veci na vybavenie a sťažovateľka nie je zaradená medzi sudcov príslušného súdu.

Uznesenie súdnej rady zo 6. júna 2005 bolo vydané na základe jej rokovacieho poriadku. Podľa tohto rokovacieho poriadku a zákona č. 185/2002 Z. z. návrh na vymenovanie sudcu podáva súdnej rade minister spravodlivosti. Súdna rada rozhoduje o návrhu hlasovaním, ktoré sa uskutočnilo bezprostredne po skončení rozpravy, ak porušovateľ nerozhodne inak. Na prijatie každého návrhu je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny členov súdnej rady. Hlasovanie o návrhu na vymenovanie sudcu je tajné a vykonáva sa pomocou hlasovacích lístkov. Uznesenie podľa názoru sťažovateľky

porušuje jej základné práva zaručené v čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 3, čl. 30 ods. 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka podľa jej názoru spĺňa všetky predpoklady ustanovené v zákone č. 185/2002 Z. z. na vymenovanie, resp. voľbu občana do funkcie sudcu, čoho dôkazom je, že bola zvolená Národnou radou Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) za sudcu a zložila sľub 27. júna 2001. Z toho odvodzuje, že ju treba považovať za riadne zvoleného sudcu v zmysle zákona.

Podľa § 151a ods. 3 zákona o sudcoch a prísediacich v znení zákona č. 185/2002 Z. z. sudca zvolený podľa doterajšieho predpisu za sudcu bez časového obmedzenia sa považuje za sudcu vymenovaného prezidentom Slovenskej republiky; oproti tomu sudca zvolený podľa doterajších predpisov na štyri roky sa automaticky nepovažuje za sudcu bez časového obmedzenia v zmysle citovaného zákona. Citovaný zákon ani rokovací poriadok súdnej rady neustanovuje, dokedy musí súdna rada navrhnúť sudcu zvoleného na štyri roky na vymenovanie do funkcie sudcu bez časového obmedzenia prezidentom Slovenskej republiky.

Sťažovateľka s výkladom ustanovenia § 151a ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich v znení zákona č. 185/2002 Z. z. pri rozhodovaní o návrhu na jej vymenovanie do funkcie sudcu bez časového obmedzenia súdnou radou spája porušenie svojich základných práv a slobôd. Domnieva sa, že splnila všetky predpoklady na vymenovanie do funkcie sudcu, pričom vychádza z § 5 zákona č. 185/2002 Z. z. Tvrdí, že jediný orgán, od ktorého závisí jej vymenovanie, je súdna rada. Vychádzajúc z takého výkladu § 151a ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich v znení zákona č. 185/2002 Z. z., podľa ktorého zákonodarca chcel dať možnosť súdnej rade, aj keď sudca vymenovaný do funkcie podľa zákona v pôvodnom znení na štyri roky spĺňa všetky predpoklady na výkon tejto funkcie, žiada ešte raz zvážiť a následne rozhodnúť o navrhnutí alebo nenavrnutí sudcu do funkcie bez časového obmedzenia. Rozhodnutím o nenavrnutí sudcu do funkcie sudcu bez časového obmedzenia súdna rada fakticky zbaví sudcu funkcie bez toho, aby boli splnené niektoré z podmienok podľa § 17 zákona o sudcoch a prísediacich. Toto oprávnenie dáva tým súdnej rade možnosť posudzovať kandidátov podľa subjektívnych, a preto diskriminujúcich kritérií.

Keďže sťažovateľka podľa jej názoru spĺňa podmienky ustanovené v § 5 zákona o sudcoch a prísediacich, výklad ustanovenia § 151a ods. 2 tohto zákona súdnou radou je podľa nej protiústavný. Vymenovanie sudcu prezidentom Slovenskej republiky v zmysle § 151a ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich je len formálnym predpokladom výkonu funkcie sudcu vyžadovaný zákonom č. 185/2002 Z. z. a toto potvrdenie je podľa sťažovateľky len potvrdením doterajšieho sľubu sudcu novým sľubom skladaným do rúk prezidenta Slovenskej republiky.

Zákon o sudcoch a prísediacich v znení zákona č. 185/2002 Z. z. v ustanovení § 151a ods. 2 neustanovuje lehotu, do ktorej má byť sudca zvolený na štyri roky podľa doterajších predpisov vymenovaný prezidentom Slovenskej republiky. Môže k tomu dôjsť kedykoľvek po zmene právnej úpravy, ba zákon predpokladá, že sa tak stane až po zániku štvorročného volebného obdobia sudcu.

Do takéhoto formálneho vymenovania prezidentom Slovenskej republiky sťažovateľka nielen môže, ale aj má riadne a v zmysle § 151a zákona o sudcoch a prísediacich v znení zákona č. 185/2002 Z. z. vykonávať funkciu sudcu.

Túto argumentáciu podľa sťažovateľky podčiarkuje aj to, že zánik funkcie sudcu v zmysle § 151a ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich spôsobí iba výhrada k sľubu, ktorú však sudca musí uplatniť do 30 dní od účinnosti novej právnej úpravy, a že § 17 citovaného zákona na možnosť zániku funkcie sudcu uplynutím štvorročného volebného obdobia alebo nevymenovaním prezidentom Slovenskej republiky nepamätá.

Sťažovateľka sa domnieva, že je v súčasnosti sudcom v zmysle zákona o sudcoch a prísediacich a jej funkcia trvá aj po uplynutí štvorročného volebného obdobia, na ktoré bola zvolená pred zmenou právnej úpravy, a to s prihliadnutím na druhú vetu § 151a ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich, až do jej vymenovania prezidentom Slovenskej republiky za sudcu bez časového obmedzenia. Postup a rozhodnutie súdnej rady č. 760 zo 6. júna 2005 považuje za porušenie svojich základných práv zaručených čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 3, čl. 30 ods. 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy. Žiada tiež, aby ústavný súd okrem vyslovenia porušenia

označených základných práv a slobôd sťažovateľky súdnou radou zrušil uznesenie súdnej rady č. 760 zo 6. júna 2005 a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v inom svojom rozhodnutí uviedol, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označuje navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom (petitom) na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala postup súdnej rady vyplývajúci zo zákonnej úpravy a nezaoberala sa ústavným vymedzením problému.

Sťažovateľka bola národnou radou zvolená za sudkyňu 12. júna 2001 a 27. júla 2001 zložila zákonom predpísaný sľub do rúk predsedu národnej rady.

Tento postup vyplýval z čl. 145 ods. 1 prvej vety ústavy. Dňa 1. júla 2001 nadobudol účinnosť ústavný zákon č. 90/2001 Z. z., ktorý zmenil články ústavy dotýkajúce sa trvania a existencie vymedzenia funkcie sudcu tak, že právomoc vymenovať a odvolať sudcu zveril do rúk prezidenta Slovenskej republiky na návrh súdnej rady.

Prezident Slovenskej republiky vymenúva sudcov bez časového obmedzenia. Sudca sa ujíma svojej funkcie zložením sľubu, ktorý je obsiahnutý v čl. 145 ods. 4 ústavy.

Predpoklady a obmedzenia pre výkon sudcovskej funkcie sú ustanovené v čl. 145 ods. 2 a čl. 145a ods. 1 a 2 ústavy.

Sudca musí splniť predpoklady pre svoju voliteľnosť totožnú s občanom, ktorý je voliteľný do národnej rady, to znamená, že má volebné právo, má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, dosiahne vek 30 rokov a má vysokoškolské právnické vzdelanie.

Ďalšie predpoklady na vymenovanie za sudcu a jeho funkčný postup, ako aj rozsah imunity sudcov ustanoví zákon.

Keďže z predloženého osvedčenia o zvolení za sudcu je preukázané, že sťažovateľka bola zvolená národnou radou pred účinnosťou ústavného zákona čl. 90/2001 Z. z., išlo

o zvolenie na štyri roky podľa čl. 145 ods. 1 prvej vety vtedy platnej ústavy č. 460/1992 Zb. v znení ústavného zákona č. 244/1998 Z. z. a ústavného zákona č. 9/1999 Z. z. V tom čase nespĺňala dnes požadované ústavné predpoklady na voľbu za sudcu, napr. vek.

Ústavný text čl. 145 ods. 2 odkazuje pri ustanovení ďalších predpokladov na vymenovanie za sudcu na zákon. Takéto predpoklady sú ustanovené v zákone o sudcoch a príseďiacich.

Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľky, že zložila sľub podľa pôvodného zákona, a preto je považovaná za riadnu sudkyňu, keďže takéto chápanie zákona o sudcoch a príseďiacich nie je súladné s ústavnou úpravou.

Sťažovateľka sama zdôraznila, že ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach zdôraznil, že pri výklade a aplikácii právnych predpisov treba vychádzať z ich účelu a zmyslu, pričom podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad uplatňovania ústavných zákonov, zákonov o ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov má byť v súlade s ústavou (I. ÚS 37/95, I. ÚS 52/02 a iné).

Zákon o sudcoch a príseďiacich v ustanovení § 151 rieši prechodné ustanovenie a v odseku 2 uvádza, že predsedovia senátu ustanovení do funkcie podľa doterajších predpisov sa považujú za ustanovených do funkcie predsedov senátov podľa tohto zákona.

Sťažovateľka však uvádza, že čl. 145 ods. 1 ústavy v znení platnom do 30. júna 2001 rozlišoval sudcov zvolených na štyri roky a sudcov bez časového obmedzenia. Ona sama bola zvolená národnou radou za sudcu na dobu štyri roky.

Nová úprava čl. 145 ods. 1 ústavy (po 1. júli 2001) ustanovuje, že sudcov vymenúva a odvoláva prezident Slovenskej republiky na návrh súdnej rady.

Podľa ustanovenia § 151a ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich sudcu zvoleného na štyri roky podľa doterajších predpisov po uplynutí jeho volebného obdobia prezident na návrh súdnej rady vymenuje za sudcu bez časového obmedzenia.

Teda aj ústavný aj zákonný text počíta s návrhom súdnej rady prezidentovi Slovenskej republiky. Takémuto návrhu predchádza príslušný návrh ministra spravodlivosti a príslušné rozhodnutie súdnej rady formálne označené ako uznesenie.

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na voľbu povolania podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnaký prístup k verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 ústavy, a to aj vo vzťahu k čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 13 ods. 3 ústavy, a domáha sa vyslovenia, že súdna rada môže konať na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, a tiež že zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ústavné podmienky.

Ústavný súd už k tejto problematike zaujal svoje stanovisko vo veci sp. zn. III. ÚS 79/04 dňa 21. októbra 2004, keď uviedol, že pokiaľ ide o posúdenie práva na prístup k funkcii sudcu (teda k verejnej funkcii), je toto potrebné posúdiť aj z hľadiska, či požiadavky kladené na takúto osobu sú neodôvodnene obmedzené alebo nie a či rešpektujú všeobecnú podmienku rovnosti. Uviedol, že tieto kritériá pre uchádzača o funkciu sudcu musia byť objektívne a rozumné a prístup k funkcii má byť založený aj na zásadách zásluhovosti, za čo možno u sudcov na štvorročné obdobie považovať ich doterajšiu prácu vo zverenom senáte.

Z čl. 30 ods. 4 ústavy vyplýva tiež právo za rovnakých podmienok mať prístup k funkcii sudcu, resp. uchádzať sa o funkciu sudcu.

Treba však zdôrazniť, že obsahom tohto práva nie je právny nárok na získanie uvedenej funkcie, lebo tento vznikol až vtedy, keď uchádzač splnil v procese prístupu všetky ústavou a zákonom predpísané podmienky.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že existuje zákonná povinnosť súdnej rady predložiť návrh na jej menovanie za sudkyňu prezidentom Slovenskej republiky.

Ústavný súd už vo vyššie citovanom rozhodnutí uviedol, že súdna rada je podľa ústavy orgánom verejnej moci, ústavným orgánom, ktorý zabezpečuje nezávislé postavenie súdnej moci vo vzťahu k iným mociam v štáte, a teda aj k orgánu, ktorý reprezentuje tieto moci, či už je to prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky alebo národná rada.

Zmyslu obsahového naplnenia princípu nezávislosti súdnictva a jeho oddelenia od ostatných orgánov štátu zodpovedá aj ustanovený okruh kompetencií súdnej rady, ktorý zabezpečuje jej zásadný vplyv na riešenie najzákladnejších a pre organizáciu, výkon a správu súdnictva existenčných otázok. Medzi tieto otázky nesporne patrí aj kreovanie sudcov, na ktorom sa súdna rada podieľa predkladaním návrhov kandidátov na vymenovanie za sudcov podľa čl. 141a ods. 4 písm. a) a čl. 145 ods. 1 ústavy.

Súdna rada rozhoduje uznesením, na prijatie ktorého je podľa čl. 141a ods. 5 ústavy potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých jej členov, a to so zámerom zákonodarcu zabezpečiť čo najväčšiu objektívnosť a všestranné zváženie všetkých rozhodných okolností. O návrhu na vymenovanie sudcu sa hlasuje tajne.

Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 79/04 zaujal stanovisko k povahe uznesenia súdnej rady, keď uviedol, že uznesenie súdnej rady ako výsledok hlasovania orgánu verejnej moci je právnou skutočnosťou verejného práva vo forme rozhodnutia adresovaného prezidentovi. Nejde o individuálny právny akt ako výsledok činnosti príslušného orgánu, ktorým sa zakladajú, menia alebo rušia, prípadne autoritatívne zisťujú oprávnenia a povinnosti subjektov alebo osobitný druh právneho konania.

Výsledok hlasovania týkajúci sa kreovania verejných, resp. ústavných činiteľov (nielen rozhodnutia súdnej rady o predložení návrhu kandidáta na sudcu prezidentovi a aj rozhodnutia iných ústavných orgánov, napr. národnej rady a vlády) sa neodôvodňuje, pričom za hlasovanie nemožno brať hlasujúceho na zodpovednosť.

Ústavná a zákonná úprava nepripúšťa v predmetných súvislostiach ani možnosť odvolania proti tomuto typu rozhodnutí.

Toto sa týka aj uznesení súdnej rady. Tieto rozhodnutia (aj súdnej rady) sa neodôvodňujú a v zásade až na výnimky sa rozhoduje tajným hlasovaním.

Návrhy predložené ministrom spravodlivosti boli riadne súdnou radou prerokované a bolo o nich rozhodované hlasovaním.

Nepriaznivé rozhodnutie vo veci sťažovateľky, ktoré jej znemožnilo získať ústavnú funkciu sudcu, však nemožno považovať za porušenie rovnakých podmienok v procese prístupu k tejto ústavnej funkcii.

Obsahom práva podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy nie je ani právo funkciu sudcu získať a ani právo na kladné rozhodnutie súdnej rady v procese ústavne predpokladanom k nástupu k tejto funkcii.

Sťažovateľka mala možnosť predniesť svoje stanovisko priamo na zasadnutí súdnej rady, ale ako vyplýva zo zápisnice o jej zasadnutí 6. júna 2005 (str. 40 k bodu 1 – 6), písomne ospravedlnila svoju neúčast', a tým sa sama vzdala možnosti reagovať na prednesené výhrady členov súdnej rady a predsedu krajského súdu, pokiaľ ide o zlú organizáciu práce v senáte.

Ústavný súd neakceptoval názor sťažovateľky, že postup súdnej rady, ktorá nenavrhne kandidáta na vymenovanie za sudcu prezidentovi Slovenskej republiky, je ďalším dôvodom (zákonom nepredpokladaným), ktorým dochádza k ukončeniu funkcie sudcu. Takýto názor je založený na skutočnosti, že sťažovateľka získala ústavnú funkciu sudkyne, čo sa v danom prípade nestalo, lebo sťažovateľka nebola úspešná v napĺňaní ústavou predpokladaných kritérií a sudkyňou sa nestala.

Neúspech v prístupovom postupe kandidáta na sudcu nemožno kvalifikovať ako ukončenie funkcie sudcu, aj keď sťažovateľka bola sudkyňou podľa pôvodnej ústavnej úpravy na dobu štyroch rokov.

Súdna rada postupovala rovnako aj u ďalších uchádzačov navrhnutých ministrom spravodlivosti pod sp. zn. 1 Kbr 206, 207/05 (11 uchádzačov) a neúspech sťažovateľky v konaní nezakladá namietané porušenie rovnosti zaručené v čl. 13 ods. 3 ústavy.

V konaní súdnej rady nebol zistený postup, ktorý by bol v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy a priečil sa jej ústavnému a zákonnému vymedzeniu. Ústavný súd nezistil v postupe súdnej rady ani v jej rozhodnutí č. 760 zo 6. júna 2005 porušenie označených základných práv a slobôd.

Keďže nevyslovil takéto porušenie, nemohol ani zrušiť namietané rozhodnutie súdnej rady č. 760 zo 6. júna 2005, pretože zrušenie rozhodnutia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy sa viaže na vyslovenie porušenia základných práv a slobôd týmto rozhodnutím.

Ústavný súd vec napriek jej závažnosti rozhodol pri predbežnom prerokovaní na neverejnom zasadnutí senátu najmä z dôvodu, že závažné právne problémy už boli vo veci vyriešené nálezom sp. zn. III. ÚS 79/04, ktorý sa stal súčasťou judikatúry ústavného súdu k danej problematike.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2005